

lyſten, og at man i det ſidſte Aar havde Erſaring derfor. Jeg ſkal indrømme, at i den ſidſte Halvdel af April Maaned ſidſte Aar havde Jern ſkruet ſig faſt udenfor Rønne Havn, men det er et eneſtaaende Tilfælde i Løbet af de ſidſte 40, jeg kan gjerne ſige 50 Aar. Jeg ſynes derfor, at dette Beviſ er meget mangelfuldt. Det fremhævedes dernæſt, at intet Skib kunde krydſe ſig forbi Hammeren eller Dueodden, alſaa hverken Syd eller Nord for Bornholm, men jeg har hørt adskillige Skibsførere, ſom have ſeilet i 20—30 Aar, udtale, at de med et godt Seilſkib dog vilde paatage ſig dette, ſkjøndt det er en vanſkelig Seilads. Jeg har ogſaa en Atteſt fra den førſte Lods i Rønne, Juul, hvori han erklærer, at han den 13de Oktober 1881 blev forlangt til at føre Skomertharf, „Sola“ fra Drammen, Kapitan Nielsen, der laa tilankers ved Jiſterleiet „Lein“ under Bornholms Viſky, under en haard veſtlig Storm ind til Rønne Havn og efter i 2 Dage at have krydſet fynd om Bornholm indkom til Rønne Havn den 15de Oktober under en haard ſydveſtlig Storm. Det er et Beviſ paa, at ſkjøndt Mange have ſkrevet under, have de Herrer ikke efter min Mening givet ſig den bedſte Atteſt for praktiſt Sømandsdygtighed. Der er ſenere indkommet et Andragende fra Rønne, i hvilket man har fremſat adskillige Grunde for at bevirke, at den ſagtyndige Kommiſſion, der maatte blive nedſat, vilde tage Henſyn til og underſøge diſſe Forhold, fordi man var bange for de Udtalelſer, der vare komne frem om, at Viſkyten alene ſkulde være det heldigſte Sted. Jeg ſkal imidlertid ikke komme nærmere ind paa dette Forhold nu, da der vil kunne blive Seilighed for mig til at udtale mig derom paa et ſenere Tidspunkt, naar Udvalgets Indstillinger om Andragender kommer til Forhandling, men jeg ſkal dog blot tillade mig at henſtille til den ærede Indenrigsministers Overveielſe, at den Kommiſſion, der maatte blive nedſat, ſaa vel maa komme til at underſøge Forholdene paa Beſtkyſten og Forholdene paa Nordkyſten ved Hammersø ſom ogſaa Forholdene paa Viſkyten, trods de Udtalelſer, der tidligere ere komne frem i denne Sag.

N. Andersen: Jeg har bedet om Ordet for at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelſer fra den ærede Ordfører for Hler-tallet (Holſtein). Han hævdede stærkt, at det Thing, ſom i finantsielle Sager ſiger Nei, er ogſaa det stærkeſte, og han fremførte ſom Bekræftelſe paa denne Mening, at det ikke blot var hans og hans Partis Mening, men at det ogſaa var udtalt af et af Landſtingets Medlemmer. Der er imidlertid dertil at bemærke, hvad viſt ogſaa allerede er fremſat, at der er Ingen, ſom beſtrider denne Sætnings Rigtighed. Det gjøre vi ikke. Vi beſtride ikke Rigtigheden af den Sætning, at det Thing, ſom negter en Bevilling, er

det stærkeſte; men det er en given Sag, at ikke enhver Bevilling kan negtes. Vi have jo Lovbundne Bevillinger, ſom ikke kunne negtes. Vi kunne f. Ex. ikke ved at negte en Bevilling afſtatte et Par af vore Regimenter, naar det er ſaſſat ved Lov, at vi ſulle have dem. (S t e m m e r: Hvorfor kunne vi ikke det?) Jeg tror ikke, vi kunne; maatte dog, naar hele Lovgivningsmagten var enig derom, men det enkelte Thing kan i ſaa Henſeende Intet (Afbyrdelſe). Maa jeg nu have Ordet, ſaa kunne ærede Medlemmer ſenere rette paa mig, hvis det er fornødent. — Vi kunne ikke negte at bevilge Renter eller Afbetaling af Statsgjælden. At ville forſøge paa ſaadant Noget kan ikke nytte. Nu vil jeg ikke ſige, at de Bevillinger, ſom der her er Tale om, de 3 Stridspunkter paa Finantsloven, kunne ſtilles ved Siden af Negtelſen af at betale Statsgjælden; men naar vi tale om Embedsmændenes Lønningstillæg, er det jo givet, at det ikke kan negtes, at Folkethinget i 5 Aar har bevilget det Tillæg, ſom endnu forlanges fra Høires Side, og det paſſer derfor ikke at oviſſe Theorien om, at man ſagtens kan forlange for at have Noget at ſlaa af paa. Der er nemlig ikke forlangt Mere, end hvad Folkethinget ſelv har erkjendt for at være det Rette. Den omtalte Theori kan alſaa ikke anvendes paa dette Punkt, og hvad den ſindrige Forklaring angaar, ſom den ærede Ordfører fremførte, at det var Noget, man fra alle Sider havde været enig om var afsluttet, nemlig Dyr-tiden, ſaa er det jo Noget, ſom overfor den tilſtebeværende Virkelighed viſt nok kun har faare Lidet for de Paagjældende at ſige. Virkeligheden er jo nemlig den, at det er ligesaa dyrt at leve nu, ſom det var i de Aar, da de ſit Dyr-tidstillæg. Og naar man vil negte en Del af dem dette, ſaa vil man finde, at om man end kan ſtille nok ſaa ſindrige Forklaringer op derfor, begaar man en Uret. Jeg vil ikke beſtride, at man kan gjøre det. Man kan, uagtet man har givet det i 5 Aar, negte det for Fremtiden, men naar man gjør det, handler man ſaaledes, at hvis det ſtete i private Forhold, vilde det fremkalde et Brud. Hvis f. Ex. en Embedsmand, eſterat have givet ſin Fuldmægtig en vis Lønning i en Række af Aar, uden nogen ydre Foranledning pludſelig ſagde til ham: Nu vil jeg kun give Dem $\frac{2}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af den hidtilværende Løn, ſaa vilde Fuldmægtigen utviviſomt ſige: Ja, ſaa tjener jeg Dem ikke mere. (Hør, hør!) Alſaa, de Herrer erkjende, at hvis man handler ſaaledes i private Forhold, vilde det fremkalde et Brud. Men nu er jo Tingen den, at alle Landets Embedsmænd kunne ikke paa engang paſſe Randſjelen og ſige: Nu gaa vi et andet Sted hen, og Landet kan ikke undvære dem alle paa engang. Men naar man ſaa deſuagtet gjør et Skridt (Afbyrdelſe) . . . ja, jeg veed ikke, om det er de Herrer's Onſke at forkyrre mig, ſaa kunne de ganſte viſt